

Поезія мужності, вірності і любові

В одному з грудневих номерів «НВ» була вміщена моя розповідь про поїздки волонтерів благодійного фонду «Рувит» в зону бойових дій на сході України. В ній, зокрема, березнівчанин-волонтер Валентин Семенчук з приємністю згадував зустріч посланців нашого району з молодим патріотом 23-річним друхівчанином поетом і музикантом Михайлом (його прізвище не запам'ятав), який після поранення пробув певний час вдома, а згодом знову повернувся у свій бойовий підрозділ на передову.

Почувши таку щирю розповідь про відважного земляка, я захотів трохи більше дізнатися про хлопця, щоб написати про нього в нашу газету. Тому, коли трапилася нагода побувати в Друхові у службовому відрядженні, завітав у місцеву сільраду, аби розпитати про Михайла. Сільський голова Р. Д. Мудра, зачувши це ім'я, відразу зорієнтувалася, про кого йде мова.

- Це ж наш Михайло Яцутик, — з приємністю повідомила вона. — Дуже порядний, розумний і талановитий хлопець, з хорошою сім'єю.

Раїса Дмитрівна організувала мені зустріч з мамою молодого мужнього воїна Марією Анатоліївною.

І ось ми сидимо з нею і ведемо розмову про її сина — гордість і надію усієї родини.

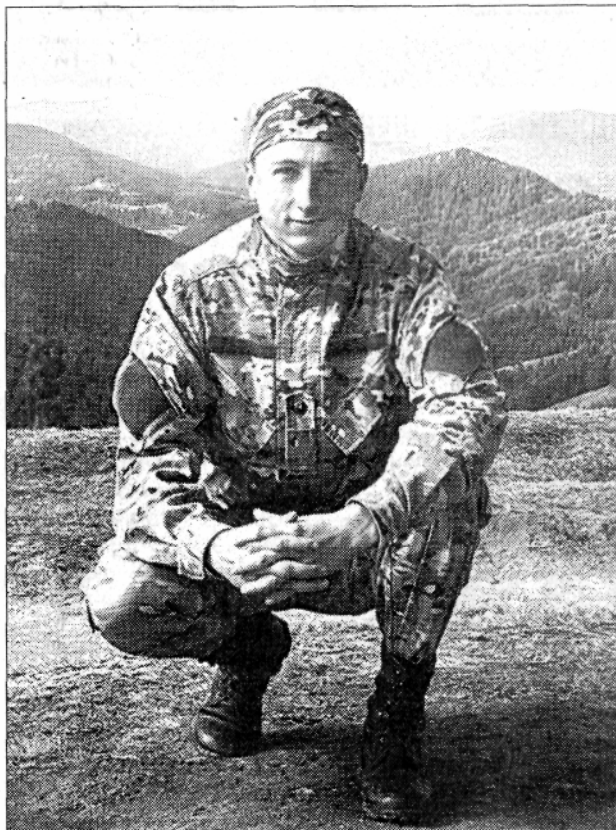
- У шкільні роки Михайло не мріяв про військову кар'єру, — розповідає жінка. — Тому й отримав диплом будівельника в Костопільському профільному коледжі. Потім відслужив строкову службу у Військово-Повітряних Силах України.

Як стверджує М. А. Яцутик, на подальший життєвий вибір її сина кардинально вплинули події на Майдані. Тоді всією сім'єю дивилися телепередачі з репортажами про ті буремні дні, розстріл патріотів Небесної Сотні. Дуже переживали за долю учасників Революції Гідності і усієї України.

Відтак, після завершення Київського Майдану хлопець практично добровільно пішов воювати на схід. Спочатку пройшов військові збори на полігоні, а згодом його направили в один з підрозділів під Донецьк, де велися важкі бої з російськими окупантами та сепаратистами.

- Чи розповідав ваш син про свою нелегку службу? — цікавлюся у Марії Анатоліївні.

- Він не любить розповідати про це, напевно, щоб не тривожити рідних. Навіть як з полігону відправлявся на схід у зону бойових дій, то не сказав мені про це. Лише через два тижні телефоном повідомив, що їхній підрозділ передислокувався у Житомир, хоча насправді вже тоді воював під Донецьком. А коли таки дізнався, що він там, то Михайлик майже щодня мені телефонував: «Мамо, добрий день! Я живий і здоровий». І ці його кілька слів трохи заспокоювали домашніх, бо ми

всі щиро молилися Богу, щоб Він вберіг нашого рідненького від ворожих куль та осколків.

Та, на жаль, трапилося непередбачуване, як це буває на війні. Під час пересування з групою друзів по зброї рядовий Михайло Яцутик зачепив підступно і непомітно встановлену ворогами так звану «розтяжку». І, дякувати Богу, хлопець миттєво зреагував на цю надзвичайну ситуацію, тому сам відскочив з того злочасного місця і встиг крикнути товаришам: «Лягайте!» Цим вберіг життя собі і бойовим побратимам. Однак сам отримав осколкові поранення та контузію. В той час неспокій і тривога закарпали в чутливе материнське серце, бо воно відчувало щось недобре. І це згодом підтвердив телефонний дзвінок від Михайла. Він тихим голосом сказав: «Мамо, не переживай і не плач. Мене поранили і везуть в госпіталь, але руки й ноги цілі»... Потім тривалий час хлопець лікувався у Дніпропетровському, Львівському та Рівненському військових госпіталях. Коли трохи загоїв рани, прибув додому на реабілітацію та відпочинок.

- Він сам був поранений, бачив глибокі поранення та загиблих друзів, тому зовсім іншим повернувся додому, — розповідає Марія Анатоліївна. — В нього дуже змінилися погляди на життя. Він став ще більш серйозним, відповідальним і розважливим. Не любить розповідати про свою бойову службу. Коли був вдома, то не дивився теленовин про бойові дії на сході, бо вважає, що там не завжди показують правду.

Але швидко минув час домашньої реабілітації і боєць Українського війська знову повернувся у свій підрозділ дослужувати визначений річний термін.

Після демобілізації влітку 2015 року Михайло до осені наступного року був у рідному селі, а у жовтні 2016 року уклав контракт на подальшу службу в Збройних Силах України. Два місяці знову перебував у зоні АТО, а нині його підрозділ повернувся у м. Виноградів Закарпатської області, на місце свого основного дислокування, де він буде навчатися у сержантській школі.

З теплої розповіді мами про свого сина я зрозумів, який він відповідальний, наполегливий у досягненні мети, товариський і ніжний душею. У хвилини роздумів пише хвилюючі вірші, гарно грає на гітарі та співає у колі своїх друзів-друхівчан та товаришів по зброї. М. А. Яцутик дала мені прочитати близько десятка Михайлових поезій. І хоч вони ще не досить літературно досконалі, але у них бринить щирість і любов до ближніх, навколишньої природи, біль за полеглими героями-атовцями, які мужньо захищали нашу Україну. Хіба можуть когось залишити байдужими такі його рядки: «За те, щоб мирно нам жилося, не знали дітки, що таке війна. За чисте небо, квіти і колосся нехай молитва справдиться моя».

Особливо хвилюючими у нього народжуються вірші про рідну маму, яка дні і ночі виглядає з військових доріг свого сина-воїна, сердечно молиться Богу за його благополуччя. Тому хочу повністю навести вірш Михайла Яцутика, присвячений рідній неньці.

*Поки ти спиш, матусю моя мила,
Я тут стою зі зброєю в руках,
Тут, де раніше сходить сонце...
Мені так легко — ти в моїх думках.
З тобою разом я і вдень, і в темні ночі,
Не полишаєш, рідна, ти мене.
Лише на мить заплющу свої очі —
Твій образ любий душу сколихне.
Моя ти нене, сон ти мій чудовий,
Прокинься вкотре, виглянь у вікно.
Поглянь туди, за обрій кольоровий,
Там я про зустріч мрію вже давно...*

Наприкінці минулого року Михайло Яцутик тиждень перебував в рідних краях у короткостроковій відпустці. Велика радість тоді витала в рідній домівці, тішилася його приїздом рідні та близькі. Душевне задоволення принесли молодому воїнові зустрічі з друзями і з усіма односельчанами, бо він є надзвичайно контактний, товариською і приємною у спілкуванні людиною. Тому у цей хоч і короткий строк перебування у рідному селі подарував Михайлові незабутні враження, додав сили, витримки і наснаги нести свою відповідальну і почесну варту, стояти на сторожі священних рубежів рідної України, її неподільності та незалежності.

Павло РАЧОК.